

Arrest

nr. 136 953 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER, lle KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 29 juli 2014 tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2013 komt S.M.H., die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, België binnen.

1.2. Op 28 oktober 2013 dient S.M.H. een asielaanvraag in. Op 20 mei 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat S.M.H. niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dient S.M.H. op 20 juni 2014 een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt met het arrest nr. 130.903 van 6 oktober 2014 verworpen.

1.3. Op 8 november 2013 stelt de dienst Voogdij vast dat S.M.H. voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002. Vervolgens wordt mevrouw K.R. op 20 november 2013 aangewezen in de hoedanigheid van voogd van S.M.H.

1.4. Op 9 juli 2014 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan S.M.H. het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Deze beslissing wordt op 24 juli 2014 ingetrokken.

1.5. Op 29 juli 2014 geeft de gemachtigde aan K.R. het bevel om S.M.H. terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

(…)

bevel gegeven

de genaamde (…)

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 28/10/2013 een eerste asielaanvraag in die op 21.05.2014 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg.. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig

visum. Betrokkene diende op 28102013 een eerste asielaanvraag in die op 21.05.2014 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg.. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)'.

De beslissing tot terugbrenging werd dus genomen na de negatieve beslissing van het CGVS inzake de asielaanvraag van verzoeker. Verwerende partij gaat er echter totaal aan voorbij dat verzoeker in beroep ging tegen deze beslissing en dat dit beroep nog steeds hangt. Het is onaanvaardbaar dat reeds een beslissing tot verwijdering van het grondgebied wordt genomen terwijl de asielprocedure van verzoeker nog loopt.

Verwerende partij beweert dat verzoeker zich op het grondgebied bevindt zonder de nodige documenten ter staving van zijn verblijf. Dit is helemaal niet waar. Verzoeker diende op rechtmatige wijze een schorsend beroep in tegen de beslissing van het CGVS en verwerende partij moet er dus van op de hoogte zijn dat verzoeker verblijfsrecht heeft in afwachting van het arrest van Uw Raad.

Doordat verwerende partij op quasi-automatische wijze een bijlage 38 aflevert na een negatieve beslissing van het CGVS terwijl een beroep bij Uw Raad hangt, schendt zij de basisprincipes van een asielprocedure, de beginselen van behoorlijk bestuur en een reeks waarborgen die vreemdelingen – minderjarige en dus kwetsbare vreemdelingen – hebben tegen verwijdering.

1. Ten eerste schendt een gedwongen verwijdering van het grondgebied terwijl de asielaanvraag van verzoeker nog wordt onderzocht één van de basisprincipes van het asielrecht, nl. dat een asielzoeker of vluchteling niet mag worden teruggezonden naar het land waar hij het risico loopt te worden onderworpen aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit principe van "non-refoulement" wordt voorzien door artikel 3 EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Met de bijlage 38 gaat verwerende partij hier lijnrecht tegenin. Bij zijn asielaanvraag beweerde verzoeker immers te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh. Deze geldige eis wordt momenteel nog onderzocht door de bevoegde asielinstanties. Dit onderzoek wordt door de bestreden beslissing abrupt onderbroken en vormt daarom een schending van de genoemde artikelen.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk de mogelijkheid geeft om, indien verwerende partij verzoeker dan toch wil verwijderen, de verwijdering uit te stellen: "§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel."

2. Ten tweede schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 74/13 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij beperkte zich tot het uitvoeren van een bevel tot terugbrenging louter omwille van de negatieve beslissing van het CGVS. Dit is flagrant in strijd met wat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet voorziet:

"§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het

land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Ook met deze verplichte waarborgen hield verwerende partij totaal geen rekening. Verzoeker ziet niet in op welke manier een bijlage 38 afleveren terwijl de asielprocedure nog loopt, eventueel kan kaderen in een duurzame oplossing of het hoger belang van het kind. Ook naar opvang in het land van herkomst werd op geen enkele manier gekeken. Zeker nu verzoeker claimt in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en duidelijk heeft aangegeven dat hij er het risico loopt op vervolging, moest verwerende partij dit nagaan.

3. Ten derde schendt verwerende partij met de bestreden beslissing enkele belangrijke beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij heeft op z'n minst hoogst onzorgvuldig gehandeld door voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling in de asielprocedure een bevel tot terugbrenging af te leveren. De zorgvuldigheidsplicht is dan ook geschonden.

Doordat verwerende partij ook op geen enkele manier heeft gemotiveerd omtrent de hierboven vermelde waarborgen ingebouwd in artikel 74/13 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, is bovendien de motiveringsplicht geschonden.

De motiveringsplicht houdt ook in dat een overheid duidelijk de redenen moet aangeven van een administratieve beslissing. Deze redenen moeten inhoudelijk juist zijn, mogen niet tegenstrijdig zijn en moeten betrekking hebben op de juiste feiten. In casu wordt de beslissing niet correct gemotiveerd. Er wordt immers gewezen op het feit dat verzoeker niet de nodige verblijfsdocumenten heeft. Dit is niet waar. Zoals hierboven aangegeven, heeft verzoeker verblijfsrecht in afwachting van de beslissing van Uw Raad over zijn asielaanvraag.

Enerzijds wordt aan de voogd van verzoeker het bevel gegeven hem van het grondgebied te verwijderen, anderzijds bevindt verzoeker zich in een situatie van wettig verblijf. Tijdens de beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing van het CGVS heeft verzoekers immers verblijfsrecht op basis van een bijlage 35. De motivering van de bestreden beslissing kan dus allerminst worden aanvaard.

Bovendien wordt door deze tegenstrijdigheid, nl. enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds een beslissing tot toekenning van verblijfsrecht, ook het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel geschonden. Terwijl verzoeker wettig op het grondgebied verblijft, wordt hem een bevel tot terugbrenging betekend.

4. Tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie doordat er op geen enkel moment rekening werd gehouden met de belangen van verzoeker als minderjarige.

Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:
“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Verzoeker kan met de beste wil van de wereld niet begrijpen op welke manier verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn belangen als kind door hem het bevel tot terugbrenging af te leveren terwijl zijn asielprocedure lopende is.

Omwille van alle voorgaande redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de beslissing genomen werd na een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, doch dat hiertegen een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor het onaanvaardbaar zou zijn dat de thans bestreden beslissing wordt genomen. Hij stelt dat hij niet gedwongen mag worden verwijderd naar een land waar hij het risico loopt te worden onderworpen aan foltering. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet zou de verwerende partij de mogelijkheid geven om de verwijdering tijdelijk uit te stellen. Uit niets zou blijken dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Hij stelt een verblijfsrecht te hebben in afwachting tot een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de asielaanvraag. Er zou op geen enkel moment rekening gehouden zijn met het feit dat hij minderjarig is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 20102013 een eerste asielaanvraag in die op 21.05.2014 van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg; Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing ‘bevel tot terugbrenging’ opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).(...)” (eigen onderlijning)

De beslissing werd genomen conform artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 dat luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Artikel 52/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”*

Uit het bovenstaande volgt thans bestreden beslissing in casu werd genomen bij dubbele gebonden bevoegdheid, gezien het overeenkomstig artikel 118 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het bevel om het grondgebied te verlaten ‘vervangt’.

Het feit dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen een schorsend beroep zou zijn ingediend of nog kan worden ingediend, doet aan de rechtmatige afgifte van het bevel tot terugbrenging geen afbreuk. Immers, uit het administratieve dossier blijkt duidelijk dat verzoeker, indien hij een beroep instelt binnen de wettelijke termijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen, in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 35, waardoor hij het grondgebied niet dient te verlaten tijdens de geldigheid van deze bijlage 35 en tijdens de behandeling van de asielprocedure. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt hij geenszins in het bezit gesteld van een verblijfsrecht tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch wel van een attest van immatriculatie, zijnde een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister ter afwachting van een arrest.

Zulks wordt overigens bevestigd door de toepasselijke rechtsregel, met name art. 75, §2 van het KB van 8 oktober 1981:

2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [¹ of de asielaanvraag niet in overweging neemt]¹, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.)

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij (een asielaanvraag indiende), en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.

Art. 39/70 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

[¹ Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en :

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur vóór zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het voorwerp uitmaakt van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied die gedwongen wordt uitgevoerd.

Een schending van de door hem opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. Artikel 74/16, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn: (...).”

Uit deze bepaling volgt dat de gemachtigde, wanneer hij een bevel tot terugbrenging aflevert, zich er van vergewist dat de minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt.

2.3.2. Waar de verwerende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing werd genomen bij dubbele gebonden bevoegdheid, benadrukt de Raad dat het aan de gemachtigde toekomt om in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie na te gaan of er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst. In het arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 stelt het Grondwettelijk Hof hierover: *“De bij artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast.”*

De verzoekende partij voert terecht aan dat op geen enkele manier wordt gekeken naar opvang in het land van herkomst. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zich heeft vergewist van eventuele garanties op adequate opvang en tenlasteneming in het land van herkomst.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet. Het enig middel is in die mate gegrond. De gegrondheid van dit middelonderdeel leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de overige middelonderdelen niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van 29 juli 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN